

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Η ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΓΚΙΖΕΛΑΣ

Ἡ μικρή Γκιζέλα ἀγαπάει πολὺ τοὺς φτωχοὺς. Ἐχει μάλιστα καὶ τὸν «φτωχό της» — ἓνα γεροντάκι ἀγαθὸ πού πηγαίνει κάθε Τρίτη πρωὶ σπῖτι της καὶ τῆς χτυπάει δειλαοειλά τὴν πόρτα. Ἡ Γκιζέλα γνῶριζε τὸ χτύπημά του καὶ μόλις τ' ἄκουγε ἔτρεχε φωνάζοντας στὴν ὑπηρέτρια:

— Κατερίνα, γρηγορα ἓνα μεγάλο κομμάτι ψωμί! Καὶ λίγο τυρί, ἂν μπορήσ... Ἄ ναι, δῶσε κι' ἐκεῖνο τὸ ψῆτο πού ἔμεινε ἀπὸ χτές τὸ βράδυ.

Ὁ «ζητιάνος» τῆς Γκιζέλας ἔμοιαζε λίγο μὲ τὸν Ἅγιο Βασίλη—σαν τὴν εἰκόνα του δηλαδή—πού ἡ μικρὴ ἔθλεπε συχνά στὰ διάφορα περιοδικὰ καὶ βιβλία, κάθε πρωτοχρονιά.

Ἡ Γκιζέλα δὲν ἔκανε τὴν ἐλεημοσύνη της ἔτσι ξερά-ξερά. Πάντα εὗρισκε ἓναν παρηγορητικὸ λόγο γιὰ τὸ «ζητιάνο» ἢ ἓνα εὐγενικὸ γέλιο.

— Κάνει πολὺ κρύο σήμερα! τοῦλεγε.

— Οἱ δρόμοι εἶνε γεμάτοι ἀπὸ τὸ παγωμένο χιόνι καὶ γλυτροῦνε. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ περπατήσῃ, τῆς ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος.

Μὰ ἀπὸ τότε πού ἡ Γκιζέλα ἔμαθε τ' ὄνομά του, κάθε τόσο τοῦ φώναζε:

— Δὲν εἶνε ἔτσι, μπάριμπα-Μαθιέ;

Καὶ στεκόταν στὴν πόρτα γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ πού ἀπομακρυνόταν, κυττάζοντάς τον μὲ μιὰ ματιὰ συμπαθείας, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὸν προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν ψυχρὸ βορῆ πού φυσοῦσε.

Ἡ μικρὴ της γειτόνισσα ἡ Ρόζα, τῆς ἔλεγε:

— Ὁ μπάριμπα-Μαθιὸς ζητιανεύει μόνο τὸ χειμῶνα. Τὸ καλοκαίρι πουλάει τοὺς σχίνους, πού κόβει στὸ δάσος, τὰ ξυλοκάρθουνα, πού φτιάχνει μόνος του, καὶ τὰ μπουκέτα τῶν λουλουδιῶν, πού μαζεύει ὁ ἴδιος.

Μὰ τὸ χειμῶνα ὁ μπάριμπα-Μαθιὸς δὲ θρίσκει σχίνους, δὲ θρίσκει λουλουδία, γιὰτὶ τὸ κρύο τὰ κάνει νὰ πεθαίνουν κι' ἀκόμη δὲ θρίσκει ξύλα, γιὰτὶ οἱ δυνατώτεροι ἀπ' αὐτὸν τὰ κόβουν γιὰ νὰ τὰ ἐμπορευθοῦν, παραμερίζοντας τὸ φτωχὸ γεροντάκο, μὲ βάρβαρο τρόπο.

Ἡ ἀνοιξὶς τέλος ἔφθασε!

Καὶ ἡ Γκιζέλα πήγε καὶ κάθησε στὸ καινούργιο σπῖτι τῆς θείας της πού ἔχει ἓναν μικρὸ ἀλλὰ θαυμάσιον κῆπο. Ὡ, τί εὐχάριστες στιγμὲς πού περνᾷ ἐκεῖ μέσα!... Μὰ τὸ σπουδαιότερο εἶνε ὅτι τὸ κομψὸ αὐτὸ κηπάκι ἔχει μιὰ ὠραία στέρνα. Κι' εὐτυχῶς πού δὲν ἔχει πολὺ βάθος, γιὰτὶ ἂν εἶχε, ἢ μαμά καὶ ἡ θεία τῆς Γκιζέλας δὲ θὰ τὴν ἄφηναν ποτὲ νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ! Μὰ μ' ὅλο τὸ μικρὸ βάθος της ἔχει κάτι χόρτα κάτω πού μοιάζουν σὰν τὰ θαλασσινὰ φύκια καὶ κυματίζουν πότε δῶ, πότε κεῖ, δίνοντας ἓνα σωρὸ χρωματισμοὺς μέσα στὰ νερά. Ἦταν λοιπὸν μιὰ στέρνα τέλεια, σὰν ἐκεῖνες πού θρίσκονται μέσα στοὺς δημόσιους κήπους, μὲ τὴν διαφορὰ πὼς δὲν τῆς ἔλειπαν παρὰ τὰ ψάρια. Ἄ, τί κρίμα! Κ' ἦταν τόσοσ τόπος, τόσο νερὸ, γιὰ νὰ κολυμπήσουν! Καὶ τί ὠραῖο θέαμα πού θὰ ἦταν νὰ τὰ βλέπη κανεὶς νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους, νὰ τρυπάνουν μέσα στὰ χόρτα, ν' ἀνεβαίνουν στὴν ἐπιφάνεια κι' ἔπειτα πάλι νὰ χάνονται στὸ βάθος. Μὰ πού νὰ βρῇ ψάρια ἢ Γκιζέλα; Ἦταν τόσο δύσκολο πράγμα!

Ὁ μπάριμπα Μαθιὸς πήγαινε τώρα στὸ σπῖτι τῆς θείας της γιὰ νὰ τοῦ δίνῃ τὴν ἐλεημοσύνη της:

Ἡ Γκιζέλα μιὰ μέρα τοῦ εἶπε, δίνοντάς του μὲ τὴν ἄκρη τοῦ χεριοῦ της τὸ κομμάτι τοῦ ψωμοῦ καὶ τὸ τυρί:

— Δὲν τὸ πιάνω, μπάριμπα-Μαθιέ μου, γιὰτὶ εἶνε τὰ χέρια μου θρεγμένα ἀπὸ τὰ νερά τῆς στέρνας. Ξέρεις ἔχει μιὰ στέρνα μέσα στὸν κῆπο, μὰ ἔλα νὰ τὴν ἰδῆς.

Ὁ μπάριμπα-Μαθιὸς χαμογελώντας τὴν ἀκολούθησε ὡς τὴ στέρνα. Πλησίασε, τὴν κύτταξε σιωπηλὸς, κατόπιν χαιρέτησε τὴν Γκιζέλα κι' ἔφυγε.

— Τί ἔπαθε; Γιατὶ δὲν μιλάει; συλλογίσθηκε ἡ Γκιζέλα.

Μὰ τώρα δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ σκέψεις, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ τρέξῃ νὰ ποτίσῃ τὰ ὠμορφα λουλουδάκια πού ἀνοίγαν τριγύρω στὴ στέρνα. Ἄ, πόσο τὴ μάγευε αὐτὸ τὸ πότισμα! Ἦταν ἡ καλύτερη ἀσχολία της. Μποροῦσε νὰ τὸ σκέπτεται ὅλη τὴ νύχτα.

Τὴν ἄλλη Τρίτη ἀκούσθηκε πάλι τὸ συνηθισμένο χτύπημα τοῦ μπάριμπα-Μαθιοῦ στὴν πόρτα. Ἡ Γκιζέλα ἔτρεξε. Τὸν χαιρέτησε... μὰ εἶδε ὅτι κρατοῦσε κάτι στὰ χέρια του, ἓναν τενεκέ μικρὸ. Ὁ τενεκὲς ἦταν γεμάτος νερό... Μὰ — παρᾶξενο — τὸ νερὸ κινεῖται! Τί γινόταν; Ἄ, νά... ψάρια! Ψάρια κόκκινα!...

Στὴν Γκιζέλα ἦρθε ἡ ἐπιθυμία ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ μπάριμπα-Μαθιὸ, νὰ πηδήσῃ καὶ νὰ κρεμασθῇ ἀπὸ τὸ λαιμὸ του!

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος τὰ εἶχε πιᾶσει σὲ μιὰ λιμνούλα τοῦ δάσους, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ στέρνα πού τόσο ἀγαποῦσε ἡ μικρὴ προστατίδα του, ἦταν ἄδεια ἀπ' αὐτά!

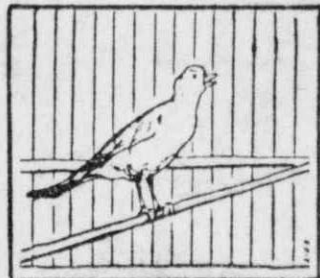
— Ἄ, μπάριμπα-Μαθιέ, φώναξε ἡ μικρούλα. Πόσο εὐτυχισμένη μὲ κάνεις... Ὡ, σ' εὐχαριστῶ πολὺ... σὲ εὐχαριστῶ! Ἐλα μέσα... Ἐλα μέσα νὰ καθῆσῃς.

Καὶ τὸν πήρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν πήγε στὸ σαλόνι. Καὶ τὰ μάτια τοῦ μπάριμπα-Μαθιοῦ ἦσαν μουσκευμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Εἶχε συγκινηθῇ τὸ καλόκαρδο γεροντάκι ἀπ' τὶς περιποιήσεις τῆς μικρούλας Γκιζέλας.

Ναί, ἡ Γκιζέλα εἶχε χρυσοῦ καρδιά. Κι' ἔτσι καλόκαρδοι πρέπει νὰ εἶστε ὅλοι, παιδιὰ μου γιὰ νὰ σᾶς ἀγαπάῃ ὁ καλὸς Θεός.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Μαμά μου, πόσο εἶμαι κουρασμένο!
Θὰ κοιμηθῶ στὸ στήθος σου γλυκά.
Ὡ, μὰ μὴν κλαῖς, ἂν σοῦμαι ἀγαπημένο!
Μὲ καὶν τὰ δάκρυά σου τὰ θερμά.
Κρύο εἶνε δῶ κι' ἔξ' ὁ βορῆς φυσάει
Μὰ σ' ὄνειρό μου ὅλα εἶνε ζεστά,
Κι' ἓνα χρυσὸ ἀγγελάκι μοῦ γελάει,
Σὰν ἔχω τὰ ματάκια μου κλειστά.
Βλέπεις, μαμά, τὸν ἄγγελο στὸ πλάι,
Πού τραγουδᾷ οὐράνια γελαστός;
Ἄσπρες φτεροῦγες ὠμορφες κουνάει
Πού βέβαια θὰ τοῦδῶκε ὁ Χριστός!
Πράσινα, κόκκινα ἄνθη, βλέπω χάμω,
Πού τ' ἀγγελάκι χύνει τὸ μικρό.
Πότε κι' ἐγὼ, μαμά, φτερὰ θὰ κάμω;
Τώρα πού ζῶ, μαμά μου, ἢ νεκρό;
Τὰ χέρια μου, μαμά, τί σφίγγεις τόσο;
Καὶ πάνω μου τὸ μάγουλο ἀκουμπᾷς;
Εἶνε ὕγρο, μὰ πόσο καίει, πόσο!
Πὼς σ' ἀγαπῶ, μαμά! Σὺ μ' ἀγαπᾷς;
Σὰν σὺ μοῦ κλαῖς, τὰ μάτια μου σακρῦζουν,
Μὰ γιὰτὶ κλαῖς; ὁ ἄγγελος γελά...
Κουράσθηκ' ἄχ! Τὰ μάτια μου σφαλίζουν,
Μαμά μου! Τ' ἀγγελάκι μὲ φιλά!...

(Ἐκ τοῦ Δανικοῦ τοῦ Andersen)

Μετάφρ.: Ν. Ι. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ